

[Socialministeren.]

altsaa endda Overbud over mit Forslag, i den Retning havde han ingen Samvittighedskvaler. Og hvis vi havde faaet den Ordfører for Venstre, som ogsaa jeg havde sat mere Pris paa, vilde han have udtalt følgende, som han udtalte i Fjor — Sp. 4706 — overfor det ærede Medlem Hr. Hendriksen. Det ærede Medlem Hr. Krug udtalte her:

„Men jeg maa i Sandhedens Interesse her pege paa, at under hele denne Udvikling, saa kolossal, saa omfattende, som den i Virkeligheden var, havde de Dækningslove, som skabtes i 1891, Særbeskatningen paa Øl, paa Spiritus og paa Tobak, stedse givet det tilstrækkelige til at bære Byrden af Alderdomsunderstøttelsen.“

Overfor den ærede Ordfører Hr. C. O. Pedersen og den megen Tale i øvrigt om det urimelige i, at der ikke indføres en særlig Præmie for Aldersrenten, men bevarer den *saakaldte* vederlagsfri Aldersrente ogsaa i det nye System, kunde jeg endnu henvise til en længere Udtalelse af Undervisningsminister Borgbjerg netop under første Behandling af Aldersrenteforslaget den 2. Februar 1922. Jeg vil vente med den om fornødent til anden Omgang, men den findes paa Sp. 4486—87, og den er meget oplysende i denne Forbindelse.

Men selv om man nu vilde bortse fra disse historiske og politiske Hensyn, hvad de Konservative dog ikke bør, hvis de vil drive praktisk Politik, saa maa jeg hævde og mener ogsaa at have dokumenteret, at det vil være uretfærdigt og uigennemførligt eller i hvert Fald ødelæggende for den frivillige Sygeforsikring at vælte Tvangsopsparringen over paa Befolkningen. Jeg talte heller ikke her specielt om Arbejderne, endsige om de fagorganiserede Arbejdere. Nej, jeg talte hele Tiden i al Almindelighed om de 68 pCt. af Befolkningen, der har under 2 000 Kr. om Aaret, derunder ikke mindst den fattige Hedehusmand, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i denne Forbindelse havde Øje for. Jeg paaviste, hvor store Skatter, Afgifter og Kontingenter den Del af vort Folk, de 82 pCt., der har under 3 000 Kr., i Forvejen maatte udrede, i alt ca. 15 pCt. af deres smaa Indtægter, og jeg spurgte dér for anden Gang de Konservative, hvorledes de egentlig kunde forklare, hvordan disse store Befolkningslag udover at betale de allerede eksisterende Skatter, Afgifter og Kontingenter samtidig med en Kamp mod Arbejdsløshedens Svøbe var i Stand til at betale Husleje, faa Føde og Klæder, opdrage Børnene o. s. v. og her-

udover endda at betale 3 pCt. af deres Indtægt til en Tvangsforsikring, i hvert Fald hvordan de skulde kunne gøre det, uden at deres i Forvejen vaklende Økonomi maatte bryde sammen, synke i Grus, med det Resultat, at den stolte Bygning, som ikke mindst de fagorganiserede Arbejdere har rejst til Selvforsikring gennem Sygekasser og Arbejdsløshedskasser, vilde faa et Grundskud, og det er jo i Virkeligheden det, det her drejer sig om. Det er vel desværre ogsaa derfor, jeg stadig ikke kan faa noget Svar paa det fra nogen af de ærede konservative Ordførere. Thi de kan ikke svare paa det, de forstaa det ikke selv, men de drives af deres Skatteborgerinteresser til at undlade at gaa ind paa Sandheden i disse Oplysninger for at fri os, der er mere velstillede, fra at betale noget mere direkte Skat, end vi betaler.

De Svar, jeg har faaet, er nemlig ikke Svar paa det Spørgsmaal, jeg har stillet, de gaar udenom Sagen. Naar det ærede Medlem Hr. Hendriksen saaledes paastaar — Sp. 4139 —, at jeg gennem min Paavisning af disse 15—18 pCt.s Afgifter gav det høje Ting det Indtryk, at det drejer sig om Afgifter til det danske Samfund, hvorefter det ærede Medlem forbavset spørger mig, om Konfirmationsforsikringen — et meget betegnende Eksempel i denne Forbindelse, naar man vil unddrage sig et virkeligt Svar — da er en Afgift til det danske Samfund, saa vil jeg sige, at jeg har overhovedet ikke nævnt noget som helst om det danske Samfund i denne Forbindelse, thi det kan være de paagældende Arbejdere og andre saa komplet ligegyldigt, om de betaler Afgifter, Skatter og Kontingenter det ene eller det andet Sted, om de betaler til Staten, til Kommunen, som indirekte Skat eller til Arbejdsløshedskasser og Sygekasser, naar det dog er et Faktum, at de skal op med disse 15 eller 18 pCt. for at opretholde deres Stilling og undgaa Fattigvæsenet. Det er det, det for dem alene kommer an paa og for os andre med, naar vi vil diskutere disse Folkelags Økonomi og deres Skattebetalingsmuligheder og Tvangsopsparringsevne. Det ærede Medlem Hr. Hendriksen er veget udenom en Gengivelse af min Argumentation. Jeg har ingen Forklaring faaet paa, hvorledes det skulde være muligt, at Folk med saa smaa Indtægter uden at faa deres Økonomi ødelagt skulde kunne betale Tvangspræmie. Og naar det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, i øvrigt ogsaa uden at svare mig, tangerer Spørgsmaalet ved at oplyse, Spalte 4148, Indtægtsfremgangen i de sidste 25 Aar og deraf slutter, dels at der den Gang